

lig til de 34 nye Kredse, som forhaabentlig har sendt Tillidsmænd til Mødet. En Tak til Holstebro for den festlige Modtagelse (Hør! Hør!). Vi beklager meget at maatte savne vor Næstformand, Fru Stampe Feddersen, som desværre er syg. Vi haaber at hun snart vil blive rask, saa hun kan tage fat igen. Foreslaar at sende et Telegram til Fru Stampe Feddersen (Stor Tilslutning fra Forsamlingen). Hermed er Mødet aabnet og vi haaber, at det maa blive et rigtigt godt Møde!

En lille Pige overrækker under rungende Klapsalver en Buket til Fru Bojsen-Møller.

Helge Hostrups Sang: »Hun sad bagved Ruden med nedslagne Blikke«, synges

Frk. Johansen (Holstebro) udtaler paa Holstebrokedrens Vegne sin Glæde over, at et saa stort Antal Tillidsmænd er kommet den lange Vej. Haaber at Mødet maa blive til Gavn for Sagen hele Landet over, og at det særlig her i Vestjylland maa bringe Vækst og Forstaaelse, hvad der nok kan tiltrænges. Beklager, at Hr. Frederik Bajer ved Sygdom er forhindret i at være til Stede. (Stor Tilslutning.)

Frk. Marie Luplau vælges til Ordstyrer.

Punkt III. Dansk Kvindesamfund og Politik. Fællesstyrelsen.

Fru Riising-Rasmussen, Odense, Medlem af Fællesstyrelsen indledede:

Der er gaaet en stor politisk Bølge hen over vort Land i dette Foraar, og Kvinderne er blevet revet med af den. Hvor Kvinder er kommet sammen i disse Dage, er der talt Politik og atter Politik i en Grad, som aldrig før og i Kredse, hvor det aldrig før har været paa Tale.

Den kommunale Valgret er jo nok den Sten, der har sat Vandene i Bevægelse, og uden hvilken det Hele ikke var kommet saa stærkt, men ogsaa andre Faktorer har virket med, andre Kræfter har hjulpet til. Jeg tænker her paa Forsvarssagen.

Hvad man end mener om den — for eller imod — naar man ser objektivt paa den, saa maa man indrømme, at det har den evnet: at kalde Kvinderne frem — og ikke Kvindesagskvinderne alene —. Den har maaske kaldt mest paa Bourgeoisiets Kvinder. Men det er ogsaa dem, der trængte mest, dem, der holdt sig fornemt tilbage og mente, at Samfundet helst burde styres af Mænd alene.

Forsvarssagen har bragt den Tanke frem i vide Kredse: Kvinder har ikke politisk Valgret! Hvorfor har de ikke det? Bør de have det? — eller bør de ikke?

Og det er den første Betingelse for, at en Sag kan føres igennem, at den diskuteres, at der tages Stilling til den, og at der tales om den i Alvor, saa at den ikke fejes bort med et haanligt Skuldertræk, — som saa ofte før er sket, netop med Kvindesagen.

Men nu tales der om Kvindesag Danmark over, og mangen en gammel konservativ Højremand, der Aar igennem har ivret mod Kvinders Valgret, har ved dette Valg sukket: »Ja, havde vi bare Kvinderne med.«

Dette, jeg her har sagt, er Erfaringer fra Odense; muligt er det anderledes andre Steder.

Ved de kommunale Valg stemte i al Fald i de store Byer, København og Odense, over 70 pCt., hvilket maa siges at være et stort Antal. Da Mændene i 1849 fik politisk Valgret, stemte kun 16—40 pCt.

Og hvad de politiske Valg angaar, da vil man se, at Kvinder i langt højere Grad end nogensinde før er mødt til Vælgermøder og Valghandlinger.

Der er interPELLERET i saa godt som alle Landets Kredse, og vi har det Særsyn, at næsten alle Kandidater har givet Kvindernes Valgret deres Tilslutning. — mer eller mindre ivrigt — men dog gjort det!

Kvindernes Valgret er blevet aktuelt, og det er ikke mere et Spørgsmaal, man kan gaa uden om eller lade ligge. Det er da ganske naturligt, at vi her diskuterer om Kvinderne og Politiken.

Der er arbejdet godt og solidt i mange Aar for Kvindernes Sag, den er muret fra Grunden, og derfor staar den fast, og bygges der end sommetider løst ovenpaa, saa falder Grunden dog ikke sammen. Og der er bygget med rivende Fart. Kvinder, der for faa Aar tilbage saa med Forargelse og Ringeagt paa de Kvinder, der talte om Politik eller om Kvindesag, de var nu de første til at agitere.

Der er talt til Kvindernes Hjærte, og derfor er de kommet i saa stort Tal.

Men jeg tror alligevel, at naar den stærke Valgstemning nu har lagt sig, saa vil Kvindesagen gennem den, være bragt et Stykke fremad. Den har aabnet Mændenes Øjne for, at Kvinderne ogsaa er gode at have med. Den har løftet Kvindernes Tanker fra det daglige Liv, fra det daglige Arbejde; det har taget dem fangen, alt dette nye, og det har frydet dem at være med til at arbejde for Fædrelandets Vel paa den Maade, de nu syntes var den bedste.

Men har de først prøvet det én Gang paa dette ene Omraade, saa giver de det aldrig